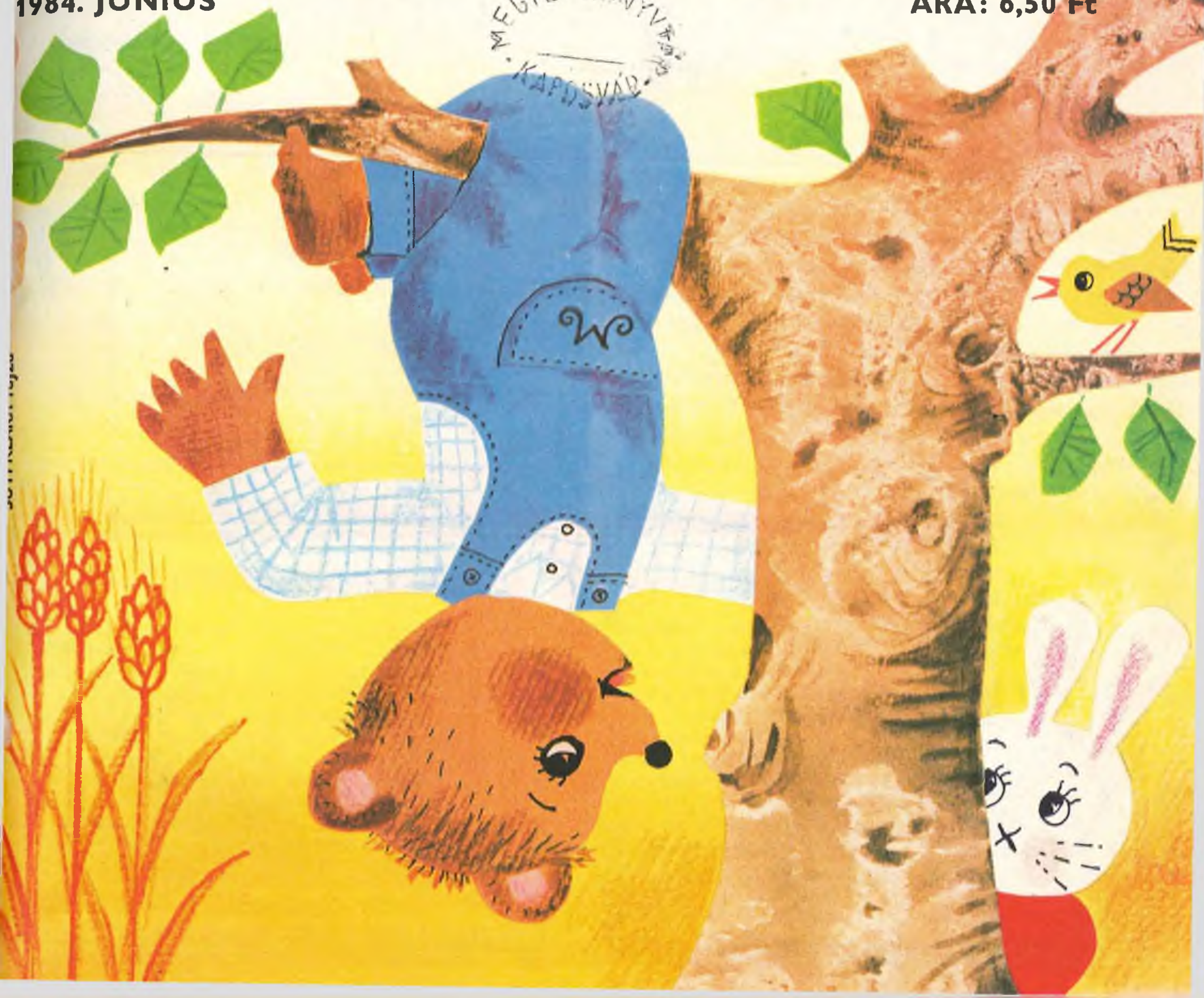
DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

1984. JÚNIUS

ÁRA: 6,50 Ft

Januári számunkban megkérdeztem, hogyan tudnátok kiegészíteni, folytatni ezt a vonalat: milyen képet rajzolnátok belőle. Nézzetek meg néhányat a beérkezett munkák közül!

Dörmögő Dömötör

ITT A VAKÁCIÓ! Biztosan beszámoltok majd arról, hogy mit láttatok, merre jártatok a nyáron. Vannak gyerekek, akik nem mehetnek nyaralni, mert például a kistestvérük születését várják a nyári hónapokra, vagy mert a szüleik házat építenek, esetleg nem sikerült összegyűjteni a pénzt az utazásra.

Kedves otthon maradók! Ne búsuljatok! Az otthon eltöltött napok is érdekesek lehetnek, ha azzá tesszük őket. Aki még nem tudja, mit játsszon, keressen kedvére való feladatot a Dörmögőben!

CZVACK ANDREA, 7 éves, Borsodnádasd

KISS SZILVIA 6 éves, Hódmezővásárhely

Áprilisi számunk *bolondos* képén mindanynyian találtatok 8—10 hibát. Az *Iskolatáska* című rovatban található feladatot az oldotta meg jól, aki a róka, a kacsa és az elefánt kicsinyét rajzolta le.

Szerencsés nyerteseink:

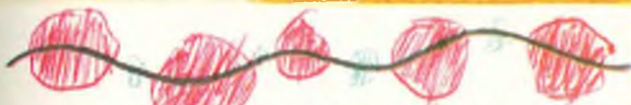
Aitner Zsolt, Erdei Zsuzsanna, Révész Róbert, Takács Nóra, Budapest — *Balázs Viki*, Kenderes — *Deli Tünde*, Mezőhegyes — *Elek Nóra*, Tiszavasvári — *Farkas Roland*, Tiszaszőlős — *Fekete Hajnalka*, Veszprém — *Gergely István*, Gyulakeszi — *Jenei Ágota*, Dunaföldvár — *Jurácsik Anita*, Bugyi — *Kendra Zsuzsanna*, Békéscsaba — *Király Róbert*, Marcali — *Lele Gábor*, Földeák — *Lénárt Andrea*, Sajóörös — *Lupsa Tamás*, Kótaj — *Nagy Ágota*, Debrecen — *Nemes Edina*, Hegyeshalom — *Réti Zoltán*, Ládbesenyő — *Rózsa Mária*, Döge — *Samu Andrea*, Nagykökényes — *Sütő Katalin*, Körmend — *Szabó Nóra*, Kecskemét — *Szoldatics Tibor*, Rimóc — *Szűcs Antónia*, Kisvárda — *Túróczi Zoltán*, Megyaszó —*Vaskeba Éva*, Baja.

ZSENGELLÉR JULCSI, 4 éves, Debrecen

MOLNÁR ERIKA, 7 éves, Gyöngyösoroszi

GARAMVÖLGYI PETRA, 4 éves, Aszód

MEGSÚGOM, hogy következő számunkban többek között Szergej bohóc fog mulattatni benneteket.

JÚNIUS

Milyen jó dolog nyári zápor után papírhajót úsztatni egy tócsában! Kár, hogy a nagy melegben olyan hamar elpárolog a víz! Vajon mi történik, ha a földről, a tavak, a tengerek felszínéről felszálló vízpára hideg levegővel találkozik a magasban? Kihűl, felhővé sűrűsödik. A felhők aprócska vízcseppjei tovább hűlnek, nagy, nehéz cseppekbe tömörülnek; megered az eső. Újra lesz tócsa!

BENJÁMIN LÁSZLÓ:

Esőcsepp

Azért csak az esőcsepp,
csak ő a legerősebb!
A felhőből lepottyan,
neki az meg se kottyan,
akkor lesz — attól eleven,
bukfencezik a levelen.

Mint a gyík, fürge lábú;
szalad, sziklák alá bú,
de még a földbe is lemegy,
megfürdeti a gyökeret,
s a száron, mintha lépcsőn
járna, a föld fölé jön.

Lesz majd belőle pára,
felszáll a napsugárra,
onnan átszáll a szélre,
haza talál az égre,
s beáll megint esőnek.
Csak ő a legerősebb!

MADÁR ESZTER rajzai

BENEDEK ELEK:

Péter és Pál

Volt egyszer egy szegény ember. Péternek hívták, s annyi gyermeke volt, mint a rosta lika, még eggyel több, de aztán egész gazdasága egy árva kakas volt. A szomszédja, Pál, az meg erős gazda volt, s mégis mindig jajgatott.

Azt mondja egyszer Pál Péternek:

— Szomszéd! A kend kakasa sokat kaparász az én kertemben, én tovább nem tűrhetem. Hogyha megfoghatom, kitekerintem a nyakát.

Péter nem szólt semmit, de erősen gondolkodóba esett, hogy mitévő legyen azzal a szerencsétlen kakassal. „Én bizony — gondolja magában — nem vesződöm sokáig vele, hanem az uraságnak ajándékozom, hátha még meg is jutalmaz valamivel." Azzal megfogta a kakast, s elvitte az urasághoz.

— Talán bizony keresztelés vagy lakodalom van a házadnál, Péter, hogy kakast ajándékozgatsz? — kérdezi az uraság.

— Dehogy, uram, nem lesz nálam semmiféle, csak költse el az úr a családjával, ne gondoljon vele — mondta Péter.

— Hm, nem értem a dolgot. Hát nem elkelne nálatok, hisz annyian vagytok!

— Igaz, uram, igaz, de minek adjak én húst a gyermekeimnek, mikor kenyérre is alig jut. Jobb, ha meg sem kóstolják.

— Ó, te oktondi! Hát add el, s végy kenyeret az árán!

— Dehogy adom, uram! Ha én a városba viszem, két nap járom az utat, s míg hazaérek, megeszem a kakas árának a felét.

Mit tehetett az uraság, nem lehetett Pétert megtéríteni, kiadta hát a rendeletet a szakácsnénak, hogy ebédre süsse meg a kakast. Mikor az ebéd kész volt, Pétert is az asztalhoz ültette. Éppen heten ültek vele együtt az asztalnál. Azt mondja az uraság, mikor a sült kakast behozták:

— No, Péter, a kakast te osztod el, de úgy vigyázz, hogy mindenki megkapja a maga részét. Ha jól osztod, megajándékozlak, ha nem jól osztod, lehúzatlak, s tizenkettőt veretek rád.

Erre Péter maga elé vette a kakast, levágta a fejét, s azt a gazda tányérjára tette ezekkel a szavakkal:

— A fej az úré, mert ő a ház feje.

Azután a nyakát vágta le, s ezt a gazdaasszony tányérjára tette.

— A fej és a nyak egyek — mondta Péter —, a férj és feleségek is egyek, tehát a nyak az asszonyt illeti.

Most a kakas két szárnyát vágta le, s odaadta a fiúknak, hogy jobban tudjanak írni, a két lábát pedig a leányoknak, hogy jobban tudjanak táncolni.

Azt mondta végül Péter:

— Mindenki megkapta a magáét, én is elviszem a magamét — s azzal a „maradékot" bekebelezte.

Nagyot kacagott az uraság és családja a Péter furfangján, s jókedvében gazdagon megajándékozta. Adott neki tehenet, borjút és birkákat is.

Hazamegy Péter nagy örvendezéssel, s beszéli Pálnak a szerencséjét.

„Megállj, Péter — gondolta Pál —, adok én öt kakast az uraságnak, s akkor ötször annyi ajándékot kell, hogy kapjak." Mindjárt megfogott öt kakast, s elvitte az uraságnak.

Az uraság jól tudta, hogy honnét fúj a szél, nem akarta elfogadni az ajándékot, de Pál addig istenkedett, hogy mégis elvette, hanem kikötötte, hogy a sült kakasokból neki is enni kell, éppen mint Péternek.

Megsüttette mind az öt kakast, s mikor asztalhoz ültek, ezt mondotta Pálnak:

— Hallod-e Pál! Az én házamnál az a szokás, hogy aki hozta az ajándékot, az is ossza el, de úgy oszd, hogy hetünk közül mindenki megkapja a magáét. Ha jól osztod, hasznát veszed, ha nem: huszonnégy botot veretek reád.

Eleget törte a fejét Pál, de nem volt annyi esze, hogy az öt kakast fel tudja osztani hét ember között.

Az uraság, mikor látta, hogy Pál semmire sem tud menni, elhívatta Pétert.

— Nem tudom, uram — mondta Péter —, hogy el tudom-e osztani, de azért megpróbálom.

Azzal nekilátott az osztásnak.

— Én azt találom — mondta Péter —, hogy a nagyságos úr, a nagyságos asszony és egy kakas egy háromságot tesz ki, a két úrfi s egy kakas nemkülönben, a két kisasszony s egy kakas is csak egy háromság, s végezetre én szegény ördög s két kakas ismét csak egy háromság; s most már mindközönségesen jó étvágyat kívánok!

Az egész ház népe kacagott Péter furfangján, s az uraság Pált huszonnégyig verette, Pétert pedig megajándékozta házzal és telekkel.

Máig is él, ha meg nem halt.

Történet a kiscsibéről

A képek sorából kitalálhatod, milyen kalandja volt a kiscsibének. Vajon mi lett a történet vége? Meséld el vagy rajzold ide, az utolsó helyre!

SÓTI KLÁRA terve és rajza

HORGAS BÉLA:

Sétikáló és Kacsinder

Sétáljunk, sétáljunk — úgy sétáljunk, ahogy senki, úgy akár a híresincsi Sétikáló tündér vagy boszorkány, aki — mondjam-e? — egyik kezével ernyőt pörgetett, a másikkal meg kulcsokat csörgetett, de akár pörgetett, akár csörgetett, a szeme szürke volt, a szoknyája suhogott és — egyik füle sós, a másik paprikás, bizony!

Hát ez a csörgető és pörgető tündér vagy boszorkány, akit nevezzünk ezentúl Sétikálónak, találkozott egyszer egy óriással, akinek Kacsinder volt a neve. Sétikáló tündér (vagy boszorkány?) kíváncsian nézegette a nála tízszer nagyobb óriást, és azt kérdezte magában: jó ez nekem, vagy rossz ez nekem, hogy találkoztam vele? Az óriás meg mintha gondolatolvasó lett volna, rádörrent Sétikálóra:

— Jaj neked, te törpe, egyet lépek s véged van! Miért álltál elém, te szerencsétlen?!

Na, gondolta Sétikáló, ezt aztán jól kifogtam, most mit csináljak? Ennek a Kacsindernek egyik szeme jobbra néz, a másik meg balra, de a talpa egyenesen felém fordul.

— Te óriás! — kiáltott föl Sétikáló. — Várj csak kicsit, te kancsal Kacsinder! Gondolkozz, mielőtt lépnél! Jól vigyázz; tudod-e, hogy kivel állsz szemben? Én Sétikáló vagyok, tündér és boszorkány egy személyben. Ellenségem akarsz lenni vagy barátom?

Kacsinder úgy dühbe gurult ezekre a szavakra, hogy legszívesebben azonnal lépett volna, levágta volna szörnyű nagy tappancsát Sétikálóra, de valami azt súgta neki: vigyázat!

— Ezer ördög és ezer átok, még megesik, hogy rosszul járok, vagyis lépek! — dörmögte Kacsinder, de nem maradt sok ideje a dörmögésre, mert Sétikáló újra megszólalt, csak úgy süvöltött föl a hangja a toronymagasban imbolygó óriás lapátforma fülébe:

— Te lapátfülű! Te toronyban fészkelő kőfejű lópofa! Nézd a kulcsaimat és az ernyőmet!

Ha lépni mersz, talpadba szalad a tündéri tüske és a boszorkányos kulcsok tömlöcbe zárnak!

Sétikáló megcsörgette kulcsait, és megpörgette, magasan a feje fölé tartotta ernyőjét. Képzelhetitek, hogy dúlt-fúlt erre Kacsinder, és milyen pillantásokat vetett a nála tízszer kisebb Sétikálóra meg a fölmeredő ernyőre. Hol az egyik szemét villantotta, hol a másikat, de lépni nem mert. Sétikáló, a tündér és boszorkány, jóízűen mulatott magában, mert látta már, hogy túljárt az óriás eszén. Hiszen — mondjam-e? — egészen közönséges kulcsokat csörgetett a karikán: egy szekrénykulcsot, egy liftkulcsot, egy kamrakulcsot, egy bőröndkulcsot, egy padláskulcsot, egy pincekulcsot meg egy violinkulcsot, de egyik sem ért semmit, mert Sétikáló már réges-régen elfeledte, hogy melyik zárba valók — csak a violinkulcsot használta nap mint nap, amikor dalra fakadt. Az esernyő pedig papírból volt és selyemből, a tüskét hírből sem ismerte...

Mikor Sétikáló látta, hogy Kacsinder dühös, de fél a kulcsoktól és az ernyő tüskéjétől, cselekedett.

— Utat! — kiáltott harciasan és ernyőjével megérintette a levegőbe emelt hatalmas talpat. Az óriás úgy érezte, mintha már égetné is a tüske.

— Auuuu! — kiáltott Kacsinder fájdalmasan, és sántikálva elszaladt.

Sétikáló meg sétikált tovább, és arra gondolt, ha valaki nagyon akarja: a papírernyő és néhány rozsdás, régi kulcs is megvédheti a gonosztól.

KOLTAI ÉVA rajza

A lusta fiú és a cseresznye

(MAGYAR NÉPMESE)

RÁKOSY ANIKÓ rajza

Egyszer egy ember és a fia elindultak a vásárba. Vezettek egy szamarat, hogy eladják. Nagy meleg volt, nagy hőség, a gyermek ellágyult, alig tudott menni. Ahogy mennek, megpillantanak a földön egy krajcárt. Azt mondja az édesapja:

— Fiam, ehol van egy krajcár, gyorsan vedd fel!

A fiú nem akarta felvenni, azt mondta, hogy neki nem kell, ő nem hajol le egy krajcárért ilyen melegben. Az édesapja felvette a krajcárt, és mentek tovább. A fiú felült a szamár hátára, fáradt volt. Ahogy mennek, szembejön egy asszony egy kosár cseresznyével. Azt kérdi tőle az ember:

— Hogy adja a cseresznyét?

— Egy kiló egy krajcár.

Na, mindjárt vett is az ember egy kiló cseresznyét, az asszony kitöltötte egy zacskóba, és mentek tovább. A gyermek szeretett volna a cseresznyéből enni, de az apja nem adott neki, nem is nézett a fiára. Közben ledobott a földre egy szem cseresznyét. Ahogy visszapillantott, látta, hogy a fiú leszállt a szamárról, felvette a cseresznyét, és befalta. Megint ledobott egy szem cseresznyét, a fia azt is fölvette. Úgyhogy a kiló cseresznyét szemenként a földre ejtette, és a fiú mindannyiszor lehajolt, és felvette. Annyiszor, ahány szem cseresznye volt a kilóban. Akkor azt mondja neki az apja:

— Látod, fiam, az egy krajcárért lusta voltál lehajolni, de lehajoltál százszor egy szem cseresznyéért!

MADÁR ESZTER rajzai

Nyáron van a névnapja annak a kislánynak, akinek a nevét ebben a rajzban rejtettük el.

Tudod-e, mit esznek ezek az állatok? Vezesd őket egy ceruzavonással kedvenc csemegéjükhöz! Melyik állatnak nem jutott vacsora? Vigasztald meg! Rajzolj neki is vacsorát! Küldd el rajzodat Dörmögő Dömötörnek!

(A rejtvényt TÓTH ATTILA, 8 éves győri olvasónk küldte a szerkesztőségbe.)

TALÁLÓS KÉRDÉS

Két füle van, mégsem hall.
Mi az?

Bóta Borsi — nagycsoportos óvodás — kétszer is körülrajzolta a kezét. Először fát, aztán sárkányt rajzolt a körvonalából. Te is rajzold körül a kezedet! Készíts új képet belőle.

- × *világoskék*
- □ *sötétkék*
- △ *zöld*
- T *citromsárga*
- ♡ *narancssárga*
- ◠ *lila*

Színezd ki ezt a képet a megadott színek szerint! Mit rejtettünk el a képben?

Vitorlásverseny

Már az udvarra tett kiskádban vagy más, kisebb-nagyobb víztükrön is játszhatsz vitorlásversenyt.

Gyűjtsd össze a jégkrémes, gyümölcskrémes vagy vajas dobozokat, szabj rájuk színes, kemény papírból vitorlát, mintánk szerint! Vágd be egy kicsit a dobozok átellenes oldalait, és csúsztasd a nyílásokba a vitorla hasítékait! Fújj a vitorlára; máris versenyezhetnek a hajók!

További dobozokból bólyákat is készíthetsz, amelyeket a hajóknak meg kell kerülniök, mielőtt célba érnek. Képünk mutatja a bólyák elkészítésének módját.

Egymagadban is jól játszhatsz a hajókkal, de társaságban még sokkal érdekesebb!

Tervezte és rajzolta: SOLYMOSI XÉNIA

FÜRTÖS GUSZTÁV:

A játékos veréb

STUIBER ZSUZSA rajza

Egy kis veréb nagyon szeretett játszani, mókázni. Ezért társai elnevezték Ókamókacsiripókának.

Egy napon, amikor éppen bukfencet vetett a porban, talált egy fél dióhéjat. — De kár, hogy üres! Azért csak fölveszem — gondolta. Ekkor eszébe villant, hogy tegnap látott az utcán egy embert, aki odalépett a járókelőkhöz, kérdezett tőlük valamit, aztán mikrofont tartott eléjük. — Neki ez a dióhéj lesz a mikrofonja — gondolta. — A magnót majd odaképzeli magának. Igen, riportokat készít; ilyet még soha, soha nem játszott!

Szétnézett: hová menjen legelőször? Egy telefonfülkéhez repült, amely ott állt a tér oldalán.

— Jó napot, Telefonfülke! — köszönt rá. — *A Déli Csiripelő* című újságtól jöttem. Látom, az egyik ablakodat betörte valaki. Tegnap még ép volt. Mondd, ki tette? Azzal eléje tartotta a héjmikrofont. — Ide beszélj! — mondta.

A telefon nem beszélt oda. Sehová sem beszélt, hallgatott. Ókamókacsiripóka közelebb repült, s ekkor látta... jaj, mit látott? Azt, hogy a telefon zsinórját is elvágta valaki. Elkedvetlenedett a kicsi veréb. Ekkor megszólalt a közeli hirdetőoszlop.

— Sajnos, én nem tehettem ellene semmit!

— Mikor fogják meggyógyítani?

— Fogalmam sincs, csak azt tudom, hogy melyik színházban, moziban mit játszanak, hol van hangverseny. Még azt is tudom, hogy a Mező utcában eladó egy kecske. Öreg néni ragasztotta rám a cédulát, kovásszal. Nem veszel kecskét?

— Minek nekem a kecske? Különben is, egyre ez a telefonfülke jár az eszemben...

El akarta hajítani a dióhéjat, de közben rájött, hogy jó lesz az neki kalapnak. Föl is tette a fejére, és sétifikált vele egy ideig. Aztán egyszercsak ezt is megelégelte, lekapta a fejéről, és dühösen eldobta messzire.

Egy víztócsába esett a dióhéj, ott úszkált sokáig. Észrevette egy kövér darázs, rászállt és csónakázott benne, amíg el nem unta.

Ókamókacsiripókának pedig aznap már egyáltalán nem volt kedve játszani.

TANDORI DEZSŐ:

Samu, a tacskó-veréb

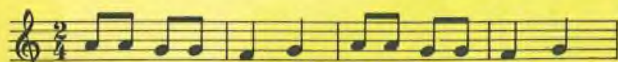
Bárhogy nézzük: Samuka
olyan, mint egy kiskutya.
Keskeny feje, pofácskája
nem hasonlít senki másra,
csak egy komoly tacskóra.
— — — Délután három óra,
Samut szépen kiengedjük
kényelmes kalitkájából.
Nem sokat száll, nem vihancol,
ránk röppen, hadd legyen együtt
két régi barátjával,
aztán néha Éliással,
egy másik kis hím verébbel,
ifjabb nála épp egy évvel.
Szegény Ifjabb Éliásról
mesélek majd nektek máskor.
Most Samuról... mit is mondjak?
Tenyerünkbe belapul csak,
nem kedvel fürdővizet,
amúgy szárazon liheg,
sötét csőrét tátja, ím,
látom, bent szép rózsaszín!
Izgul, és melege van,
csöppet sem boldogtalan.
Samu, mint egy kutya, hű,
természete egyszerű.
Épp így ragaszkodna hozzánk,
ha — ő volna a mi gazdánk.
Odujába felröppen,
les ránk — s elalszik közben.
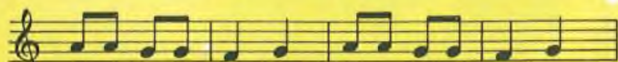

Békakergető

Ebben a játékban 4—10 gyerek vehet részt. A játékosok két egyenlő csoportot alakítanak. A békák csoportja leguggol, a gólyák csoportja féllábon a békák mögé áll. Így felelgetnek egymásnak:

(Népi gyermekdal)

Békák: Gólya bácsi, gó - lya, hol jár-tál az - ó - ta?

Gólyák: A tengeri tó - ba. *Békák:* Mivel jöttél ha - za?

Gólyák: Síppal, dob - bal, ná - di he - ge - dű - vel. Hopp!

Amikor a dalt elénekelték, a gólyák féllábon szökdelve kergetni kezdik a békákat, akik guggolva, ugrándozva menekülnek. Amikor a gólyák minden békát megfogtak, felcserélődnek a szerepek.

Aki tudja, rajzolja le a dalban említett hangszereket, és küldje el rajzát Dörmögő Dömötörnek! A legszebb rajzok készítői jutalmat kapnak.

S. E.

BÖRCSÖK MÁRIA:

Gólyamese?

Két kíváncsi békagyerek
a tóparton susog, brekeg.
— A szüleim, képzeld, Réka,
mondták, hogy hal meg a béka:
jön a gólya, és elviszi.
— Buta, aki ezt elhiszi.
Nem vagy ebi már, Emese,
tudd meg, hogy a gólya: mese.

Állatkerti séta

Nyári sétákra hívunk a budapesti állatkertbe, testvéreiddel és szüleiddel együtt!

Bizonyára előfordult már, hogy összemérted magadat a barátaiddal; kíváncsi voltál, ki a *legmagasabb*, ki a *leggyorsabb*, ki a *legügyesebb* közületek. Most kezdődő sétánkon az állatokat hasonlítjuk össze egymással; bajnokokat keresünk. Felfedező utunkon Szidnainé dr. Csete Ágnes, a budapesti állatkert munkatársa vezet bennünket.

Gondolnád-e, hogy *a lustaság világbajnoka* éppen az „állatok királya", az *oroszlán* lehetne? Pedig így van. Szinte egész nap fekszik és szundikál az afrikai, füves pusztákon (eredeti hazájában) az oroszlánpapa. A párja sem sokkal fürgébb, csupán négy-öt kölyke kedvéért mozdul: eteti őket, játszik velük. De általában alig mozog többet egy-két óránál.

Vágd le ezt a szelvényt az ollóval jelzett vonalon! Vidd el magaddal a budapesti állatkertbe, és mutasd fel a kapunál! Nem kell belépőjegyet venned, besétálhatsz a szelvénnyel, sőt egy érdekes játékban is részt vehetsz.

•

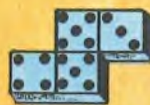
Sétálj el a madarakhoz! Látsz köztük kicsit, nagyot, egyszínűt és tarka tollút, hosszú lábút, rövid lábút, sokféle alakút. Az a feladatod, hogy megkeresd közülük azt a hármat, amelyiknek képét a szelvény túlsó oldalán látod. Állapítsd meg, melyik közülük a *legnagyobb madár*! Ha eldöntötted, rajzold a legnagyobb madár képe mellé az óvodai jeledet! Kérd meg a felnőtteket, írják a szelvényre a nevedet, a lakcímedet és a korodat! (Ez azért szükséges, mert a játékosok között jutalmakat sorsolunk ki.) A szelvényt útban hazafelé dobd az állatkert kijáratánál abba a ládába, amelyen Dörmögő képét látod!

10 jutalmat sorsolunk ki; a nyertesek neve szeptemberi számunkban jelenik meg.

Júliusban ismét jelentkezünk. Egy újabb séta alkalmával megkeresheted az állatkert *legnagyobb* állatát!

Jó szórakozást!

Név: ____________________

Kor: ____________________

Lakáscím: ________________

Szinte hihetetlen, hogy a lusta oroszlánnak egészen közeli rokona a *gepárd*, amelyik viszont a világ *leggyorsabban futó* állata. Afrika füves pusztáin él; a gyorsvonat sebességével is tud száguldani. Kölyök korában könnyen megszelidítheti az ember a gepárdot; régen még vadászatokhoz is segítségül hívta. A megszelidített gepárd nagyon ragaszkodó; jó hangulatát, barátságos szándékát doromboló hanggal fejezi ki, akár a macska.

Nemcsak a mesében, de az állatok világában is léteznek „hétalvók" Így is nevezhetnénk a hazánk erdeiben élő *nagypelét*, amely a mókus rokona, és a *legtöbbet alvó* állat. Ez a sárgásszürke, fehér hasú, bozontos farkú rágcsáló, a leginkább szürkülettől pirkadatig szerzi élelmét. Szívesen rakja fészkét a fa odvaiba, itt születik meg öt-hat csupasz és vak kölyke is. Már szeptember közepén összegömbölyödik, akár egy szőrgombóc, és mély álomba merül. Hét hónapig alszik, alszik, mint Csipkerózsika, csakhogy őt nem a mesebeli királyfi, hanem a melengető, tavaszi napsugár ébreszti fel álmából.

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK SÁTOROZNAK

— Berci, Marci, ki a házból! —
kiált Bori egyik reggel.
— Menyétke és Borz barátunk
patakparton sátrat ver fel.
Táborozzunk mi is, bocsok?
Berci rikkant: — Mint a vöcsök!

A kamrában piros ponyva.
— Ezt vigyük el a táborba!

Elindul a három gyerek;
hamar talál táborhelyet.
Marci hoz egy vastag karót,
földbe üti, ahogy illik,
arra vetik rá a ponyvát,
s a négy sarkát kifeszítik.

— Cövekeljük ki az alját! —
mondja Berci. S már kezdenék,
ám focizni hívja őket
a Borz koma és a Menyét.

Zajlik a meccs: száll a labda,
pattan erre, röppen arra,
s bár védik a kapukat,
gól is esik, fél tucat.

Ezt az oldalt te színezd ki!

Egyszerre csak vad szél támad,
felkapja a mackósátrat.
— Mit álltok ott, mint a cövek? —
kérdi a Borz. — Kapjuk el már!
— Hát nem látod? — mondja Bori. —
A fák fölött magasan száll.
Most már késő cövekelni.
Sátrunk el nem éri senki.

— Nézzétek — szól Marci —, mintha
sárkányt röptetnénk az égen!
Úgy repül az égő piros
sátorlap a messzeségben.
— Ereszkedik! — kiált Berci.
— Patakvízbe! — nagyot csobban.
— Halásszuk ki, állítsuk fel,
ám ezúttal tartósabban!
— Csepeg majd ránk — mondja Bori —,
mert a ponyva nedves marad.
Úgy száradna meg csupán, ha
egész éjjel sütne a nap.

Hogyan játszottak vakációt a Sárkány családban?

Napok óta ömlött az eső. Tócsában állt a víz az óvodai homokozóban, meg a kis gödrökben, amelyeket a gyerekek lába koptatott ki a hinták alatt. Igaz, már régóta nem koptatja senki tovább a földet a hinták alatt, mert nyári szünidő van az óvodában, csak az évzáróra készített zászlócskák sárgulnak a bezárt ablakok között. Üresen állnak a játszótéri hinták is. Talán még a nyaralók is fázósan húzódnak össze az üdülők társalgóiban.

És az itthon maradók? A Sárkánygyerek már megnézett minden műsort a tévében libatenyésztéstől Libanonig, focimeccstől fakitermelésig. A legjobban persze a cirkuszos és az állatos műsorokat szerette. Szerencsére akadt bőven ilyen is. Vasárnaponta szülei egykori kedvencét, *Homoki Nagy István* filmjét nézhette, meg az *Állatok nyomában* című sorozatot.

Apja nem mehetett szabadságra, anyjának is fogyatkoztak a szabadnapjai. Bizony sokszor volt úgy, hogy a Sárkánygyerek álló délelőtt csak az ablakon lecsorgó vizet nézte egymagában. Harangszókor a szomszéd néni jött át hozzá, elébe tette az ebédet, megsimogatta, és indult is a dolgára.

Így ment ez egészen addig, amíg a Legokosabb Fejének eszébe jutott valami:

— Játsszunk vakációt! Mondjuk, én leszek az Utazási Iroda! — Azzal elbújt egy szék mögé, csak a szeme villogott a támla alatt. Fülére szorította a játéktelefon kagylóját. — Halló, igen itt a Dörmögő Utazási Iroda. Kirándulni óhajt? Van még néhány szabad helyünk a holnapi pilisi társasutazásra. Főzés a szabadban, gya-

logséta, szelídített vadállatok, olcsó árak. Igen. Jegyeztem, 9 fő, de csak három ágyon. Igenis. Mindent a vendég kedvéért...

— Én meg Színházi Jegyiroda leszek! Nagy plakátokat fogok festeni! — kiabálta a Következő Fej, és ákombákom betűkkel el is készült a plakát. Egy igazi újságból keresett rá szöveget: *AZ ÁLLAMI BÁBSZÍNHÁZ NYÁRI ELŐADÁSAI:* a Hűvösvölgyi Nagyréten július elsején: Mackó Mukik kalandjai; július 9-én Szentendrén: Királylányok vándorúton; Fonyódon: Jancsi és Juliska; Balatonföldváron július 24-én Ezüstfurulya; a Hűvösvölgyi Nagyréten augusztus 12-én: Téli tréfák, nyári mókák.

— Én postás leszek, és minden gyereknek kézbesítem a sok meghívót! — találta ki a Harmadik Fej.

— Mi meg írunk, vágunk, ragasztunk sok-sok meghívót — kiabálták egyszerre a kicsik. — Meghívó az állatkertbe. Meghívó a játszóházba. Meghívó disznótoros vacsorára... nem, az nem jó, majd télen.... Meghívó mezei futóversenyre. Csak tessék, tessék, jöjjön el mindenki! Erre, erre!

— És én mi legyek? — kérdezte majdnem pityeregve a Legkisebb Fej.

— Hát te leszel a látogató! — mondták neki az okosabbak. Majd te fogsz menni mindenhová. Mondjuk, egyszer kirándulni, egyszer labdázni, egyszer múzeumba, egyszer sétafikálni, egyszer uszodába. Jó?

— Akkor jó!

Ez a játék napokig eltartott. Reggel ezzel keltek, este ezzel feküdtek. Egészen addig, amíg egy délelőtt igazi csöngőn, igazit csöngetett az igazi postás, és hozott az igazi Sárkánygyereknek egy igazi levelet. Mi volt benne? Egy igazi *MEGHÍVÓ*.

Hogy hová szólt a meghívó? Nekem azt már nem mutatta meg a Sárkánygyerek, mert amikor a Legokosabb Feje felolvasta az egészet, akkora éljenzésben törtek ki a többi fejek, hogy rájuk kellett csuknom az ajtót: össze ne dűljön a ház!

Találjátok ki magatok kedves gyerekek, hová szólt a meghívó, és rajzoljátok le, írjátok meg Dörmögőnek!

EMLÉKEZTETŐ

szülőknek, nagyszülőknek

Folyóiratunk oldalszámozásának alapszíne (a dominóké) mindig azt mutatja, hogy milyen korú gyermekeknek ajánljuk írásainkat.

- Piros alapszín: 3—4 éveseknek;
- kék alapszín: 5—6 éveseknek;
- sárga alapszín: első osztályosoknak;
- fehér alap: mindenkinek.

A szerkesztőség belső munkatársai:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező.

XXVIII. ÉVF. 6. SZÁM

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Záhonyi Ede. Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó V. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Telefon: 668-457 Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, Budapest, Pf. 112, 1502 Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KH-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj negyedévre 19,50, félévre 39,—, egész évre 78,— Ft.
84.0441 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Index: 25.193
HU-ISSN 0230—1032

A veréb és a pillangó

– Jaj, de üres a begyem,
ma még semmit nem ettem.

– Nicsak! Itt egy pillangó!
Ez lesz nekem csuda jó!

– Ne siess úgy, ha mondom!
Pihenj meg a vállamon!

– Hová lett a vacsorám?
Te sem láttad, kiskomám?

